ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ (ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਐਨ.ਸੀ.ਟੀ.)

(2015 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 967)

04 ਸਤੰਬਰ, 2019

[ਸੰਜੇ ਕਿਸ਼ਨ ਕੌਲ ਅਤੇ ਕੇ.ਐਮ. ਜੋਸੇਫ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਪੀਨਲ ਕੋਡ, 1860:
ss 302 ਅਤੇ 506 - ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ - ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾ ਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਤੇਲ - ਦੋਸ਼ੀ ਵੀ ਸੜਿਆ - ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. (ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 24.1.2008 ਨੂੰ) ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ-ਪਤਨੀ ਨੇ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅੱਗ ਅਚਾਨਕ ਮੋਟਰਸਾਇਕਲ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਤੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਆਪਣੀ 'ਬੀਰੀ' ਜਗਾ ਰਿਹਾ ਸੀ - 25.1.2018 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਨਹੀਂ - ਹਾਲਾਂਕਿ, 27.01.2008 ਦੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ। - ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਰਾਮਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਾਨ 'ਤੇ ਵੀ - ਦੋਸ਼ੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਭੈਣਾਂ, ਜੀਜਾ ਦੁਆਰਾ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਤਹਿਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨਾ - ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ - ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ - ਫੜੇ: ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਭਰਵੇਂ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਅੱਗ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ - ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਿਤੀ 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ - ਮਿਤੀ 27.1.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ/ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਸਕਰਣ ਬੇਚੈਨੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ - 27.01.2008 ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਸੀ - ਸਬੂਤ ਐਕਟ, 1872 - ਐੱਸ. 32 - ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ।

ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ:
ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੁੱਲ - ਆਯੋਜਤ: ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ - ਜੇ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਕਿ ਕੋਈ ਟਿਊਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੋਂਪਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਲਪਨਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ - ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਹਨ - 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ - ਰੱਖਿਆ: ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੱਚੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਫਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ - ਆਯੋਜਤ: ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰੇਗਾ - ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਸਾਵਧਾਨੀ - ਘੋਸ ਣਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ - ਅਜਿਹੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਰਟ
ਹੋਲਡ: 1.1 ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਟਿਊਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀਤਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਖਿਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕਰਣ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 30] [1164-E-H]

1.2 ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੱਦ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਸੰਗਤਤਾ ਸੁਲਝਾਉਣ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਵੇਰਵੇ ਜਾਂ ਵਰਣਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਕ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖੇਗੀ ਕਿ ਕਿਸ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। [ਪਰਾ 30] [1165-ਏ-ਸੀ]

1.3 ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੰਗਤ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 30] [1165-ਡੀ-ਈ]

1.4 ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮਰਸਾਲਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕੇਸ. ਅਦਾਲਤ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਟਿਊਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਂਪਟਿੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਜਾਂ ਅਯੋਗ, ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। [ਪਰਾ 31] [1166-ਬੀ-ਡੀ]

1.5 ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ, ਫਜ਼ੂਲ ਵਜੋਂ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ PW7 ਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 15 ਅਤੇ 16 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। [ਪਰਾ ੩੩] [੧੧੬੬- ਹ; 1167-ਏ-ਬੀ]

1.6 ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਰੀਜ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਚੇਤੰਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਣ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਲੋੜ ਇਹ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ

ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। . [ਪਾਰਾ 37 ਅਤੇ 38] [1168-ਈ-ਜੀ; 1169-ਏ-ਬੀ]

1.7 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 27.01.2008 ਦੀ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਦਫ਼ਤਰੀ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ PW1 ਜਾਂ PW7 ਦਾ ਕੋਈ ਅਨੁਚਿਤ ਪੱਖ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਹੋਣਗੇ, ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਕਿ 25.01.2008 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਗੜ ਗਈ। 27.01.2008 ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। [ਪਰਾ 39] [1169-F-H; 1170-ਏ]

1.8 ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤੱਥ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕਮਰਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਭੌਤਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ। [ਪੈਰਾ 40] [1170-ਸੀ]

1.9 ਇਹ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 24.01.2008 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ 25.01.2008 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਬਿਆਨ ਸੰਖੇਪ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ। [ਪਰਾ 41] [1170-E-F]

1.10 ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ 24.01.2008 ਦੇ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ 25.01.2008 ਨੂੰ ਲਏ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 24.01.2008 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਹੈ। ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪੀਸੀਆਰ ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ

ਪਹੁੰਚਾਇਆ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 25.01.2008 ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਲਾਨ ਪਹਿਲਾ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਬਿਆਨ ਦਾ ਇਲਾਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ 24.01.2008 ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 25.01.2008 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। [ਪਰਾ ५੭] [੧੧੭५-ਹਿ; 1176-ਏ-ਸੀ]

1.11 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹਿੰਦੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਾਣੂ ਸੀ। [ਪਰਾ 45] [1172-ਅ]

1.12 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੂਮਿਕਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ), ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ. ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪਰਾ 46] [1172-ਸੀ-ਡੀ]

1.13 ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਮਨੋਰਥ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। *ਭਾਬੀ* (ਸਾਲੀ). ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। PW7- ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਮਨੋਰਥ, ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। [ਪਰਾ 58] [1176-ਡੀ]

1.14 ਮਿਤੀ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, (PW24) ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਮੇਨ ਗੇਟ ਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਗੇਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੇ ਤਾਲੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। *ਹਾਥੀ* ਹੈਂਡਪੰਪ ਦਾ (ਹੈਂਡਲ)। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ PW24 ਦੇ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ਼ PW1 ਜਾਂ PW7 ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਟਿਊਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ,

ਬਿਆਨ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ PW24 ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ। [ਪਰਾ ੫੯] [੧੧੭੬- ਈ-ਹ; 1177-ਏ]

ਲਕਸ਼ਮਣ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2002) 6 SCC 710 - ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਕਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਏਆਈਆਰ 1999 ਐਸਸੀ 3062 : [1999] 1 ਸਪਲੀ. SCR 517 ; ਪਾਨੀਬੇਨ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) ਬਨਾਮ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ (1992) 2 SCC 474 : [1992] 2 SCR 197; ਕੁੰਦੁਲਾ ਬਾਲਾ ਸੁਬ੍ਰਾਹਮਣੀਅਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (1993) 2 SCC 684 : [1993] 2 SCR 666 ; ਲੇਲਾ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਏ.ਪੀ. ਰਾਜ (2004) 9 SCC 713 : [2004] 2 SCR 659; ਸਯਾਰਾਬਾਨੋ ਉਰਫ ਸੁਲਤਾਨਾਬੇਗਮ ਬਨਾਮ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ (2007) 12 SCC 562 : [2007] 2 SCR 354 ; ਅਮੋਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਐਮ.ਪੀ. (2008) 5 SCC 468 : [2008] 8 SCR 956; ਹੀਰਾਲਾਲ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਐਮ.ਪੀ. (2009) 12 SCC 671 : [2009] 4 SCR 283; ਲਖਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਐਮ.ਪੀ. (2010) 8 SCC 514 : [2010] 9 SCR 705 ; ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2008) 4 SCC 265 : [2010] 9 SCR 705 - ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

2.1 ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੱਬਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡੱਬੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, MLC ਮਿਤੀ 24.01.2008 ਹੈ। ਇਸ 'ਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, 25.01.2008 ਨੂੰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। [ਪਾਰਾ 47, 48] [1172-ਈ-ਜੀ]

2.2 ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, PW1 ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ ਪੀਡਬਲਯੂ7 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅਨਾਜ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕੰਟੇਨਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਛਿੜਕਿਆ। ਉਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਾਸ਼ਨ ਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਕਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਕਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਬਾਹਰੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। PW8 ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ

ਦੀ ਗੰਧ ਨੂੰ ਨੋਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਦਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ, 03.02.2008 ਨੂੰ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। [ਪਰਾ 48] [1172-G-H; 1173-ਏ-ਬੀ]

2.3 PW-29 ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਕੈਨ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਡੱਬੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ ਸੜੀ ਹੋਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਡੱਬੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। [ਪਰਾ 49] [1173-ਸੀ]

2.4 PW30 ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਲਿਖਾਈ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਏ ਸਨ। *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ* 24.01.2008 ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਰੀਜ਼/ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਡਾਕਟਰ ਨੇ 24.1.2008 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨੋਟ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ। [ਪਰਾ 50] [1173-ਡੀ-ਈ]

2.5 PW31, ਸੀਨੀਅਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਹਾਇਕ (ਰਸਾਇਣ), C.F.S.L., ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਸਾਇਣਕ ਅਤੇ ਗੈਸ ਕ੍ਰੋਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਜਾਂਚ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 1A, 1B, 2A, 2B, 2C, 2D ਅਤੇ 2F (ਕੱਪੜੇ) ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 3 ਵਿੱਚ ਗੁਲਾਬ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਪਾਈ ਗਈ। . ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 4 (ਦੋ ਜਲੇ ਹੋਏ ਮਾਚਿਸ ਦੀਆਂ ਸਟਿਕਾਂ) ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 5 (ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੀ ਕੈਂਚੀ) ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ, ਡੀਜ਼ਲ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਸ *ਜੇਕਰ ਪੈਟਰੋਲ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।* [ਤੋਂ 51] [1173-ਜੀ-ਐਚ; 1174-ਏ]

2.6 ਕੈਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੈਰੋਸੀਨ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਬੂਤ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਕੈਨ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ29 ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅੱਗ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। *ਇੱਕ* ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਤੋਂ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਪੈਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਧੇਰੇ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੂਜਾ, ਲੀਕ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ. [ਪਰਾ 52] [1174-D-F]

2.7 ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਅੱਗ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਵਾਂਗ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਕੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, 25.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਕਿਵੇਂ ਲੱਗੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਪਕ (65 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ) ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੂਜਾ, ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਸੀਟ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.14-ਪੁਲਿਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ 24.01.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 09.00 ਵਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ*, ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦਾ। 25.01.2008 ਦਾ ਬਿਆਨ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ PW29- ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, PW-14-ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। PW30 ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਬਦਬੂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। [ਪਰਾ 60] [1177-G-H; 1178-ਏ-ਡੀ]

2.8 27.01.2008 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਵੀ ਪਾ ਲਿਆ। ਅੱਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਲਾਈਟ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੈਂਡਪੰਪ 'ਤੇ ਦੌੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੈਂਡਪੰਪ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ PW24-ਗੁਆਂਢੀ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੋਟਰਸਾਇਕਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 27.01.2008 ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। [ਪਰਾ 61] [1178-E-F]

2.9 ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਉੱਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ 40 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੱਟਾਂ ਸਨ, 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਬਾਹਰ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੇੜੇ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ | ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗ ਉਦੋਂ ਲੱਗੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਏ *ਇੱਕ.* ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ PW29-ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਈਪ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਡੱਬਾ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਨ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। PW29 ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਸਕਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 27.01.2008 ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਲਣ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਥਿਤੀ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ। [ਪਰਾ 63] [1179-B-F]

<u>ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ</u>

[1999] 1 ਸਪਲ. SCR 517 ਪੈਰਾ 18 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[1992] 2 ਐਸਸੀਆਰ 197 ਪੈਰਾ 19 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[1993] 2 ਐਸਸੀਆਰ 666 ਪੈਰਾ 20 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2004] 2 ਐਸਸੀਆਰ 659 ਪੈਰਾ 21 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2007] 2 ਐਸਸੀਆਰ 354 ਪੈਰਾ 22 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2008] 8 ਐਸਸੀਆਰ 956 ਪੈਰਾ 23 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2009] 4 ਐਸਸੀਆਰ 283 ਪੈਰਾ 25 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
[2010] 9 ਐਸਸੀਆਰ 705 ਪੈਰਾ 26, 28 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ
(2002) 6 SCC 710 ਨੇ ਪੈਰਾ 37 ਦਾ ਅਨੁਸਰਣ ਕੀਤਾ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ : 2015 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲ ਨੰ. 967।

ਹਾਈ ਦੇ 07.10.2013 ਦੇ ਜੱਜਮੈਂਟ ਐਂਡ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ₹2010 ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 757 ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ।

ਡੀ.ਬੀ.ਗੋਸਵਾਮੀ, ਐਸ.ਗੌਰਵ ਸਾਸਨ, ਡਾ. ਸੁਸ਼ੀਲ ਬਲਵਾੜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਸ.ਐਸ.ਰੇ, ਟੀ.ਏ. ਖਾਨ, ਬੀ.ਵੀ. ਬਲਰਾਮ ਦਾਸ, ਐਡਵ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਵੱਲੋਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ

ਕੇ.ਐਮ. ਜੋਸੇਫ, ਜੇ.

1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 506 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ.

2. ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ: ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੀ ਸਾਲ 1999 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰ ਸੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਐਫ. ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਈ।ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਤਨੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਨਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। ਪੰਚਾਇਤ ਹੋਈ। 'ਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦਿੱਲੀ ਬਦਲੀ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਿਆ- ਕਨੂੰਨੀ ਤੋਰ ਤੇ. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਅਗਲਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸਬੰਧ ਸੀ। 23.01.2008 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਦੂਜੀ ਧੀ ਦੇ ਵਿਆਹ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਮਿਤੀ 24.01.2008 ਨੂੰ ਸ਼ਾਮ 06.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਘਰ ਆ ਕੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦਾ ਤੇਲ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਪਤਨੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 27.01.2008 ਨੂੰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਉਂਗਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਹਿਲੀ ਸੂਚਨਾ ਰਿਪੋਰਟ 27.01.2008 ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 307 ਦੇ ਤਹਿਤ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸੜਨ ਦੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਮ ਤੋੜਨ 'ਤੇ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 506 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੈ।

3. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ 31 ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ, 1973 ਦੀ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ 'ਕੋਡ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)।

ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਤੀਜੇ

4. ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਇੱਕ 24.01.2008 ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ 27.01.2008 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 24.1.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਜੋ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਥਰਮਲ ਬਰਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸੋਟੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ; ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਤੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਸਮੇਤ ਸੜ ਗਈ। ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ।

5. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ PW29-ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ, 25.01.2008 ਨੂੰ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਸੀ।

6. PW10-ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ 'ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਨਾ। ਇੰਦਰਾਵਤੀ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਗਵਾਹ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਸੜੀ ਹਾਲਤ 'ਚ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਘਟਨਾ ਦੀ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹੀ ਗੱਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਛੋਟੀ ਦੇਵੀ-ਪੀਡਬਲਯੂ 7 ਬਾਰੇ ਵੀ ਸੱਚ ਸੀ। 24.01.2008 ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੈਰਾ 49 ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ:

"49. ਪਹਿਲੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਈਪ ਤੋਂ ਲੀਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਅੱਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਪੀਡਬਲਯੂ-30 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। PW-30 ਡਾ. ਠਾਕੁਰ ਥੱਸੂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. ਸਾਬਕਾ. ਦੋਸ਼ੀ ਜਗਬੀਰ ਦਾ PW-30/A ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੰਤੋਸ਼ ਦਾ ਸਾਬਕਾ PW-30/B, ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਥਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਥਰਮਲ ਸੜਨ ਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਦੋਸ਼ੀ ਅੱਗ ਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸਿਗਰਟਨੋਸ਼ੀ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਉਹ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿਚ ਆ ਗਏ, ਪਰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਡਾ.ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਚਲੇ ਗਏ ਸਨ (ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਠਿਕਾਣਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ, ਬੇਨਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਸਫਦਰਜੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰ ਜਾਂ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ ਕੇ.ਕੇ. ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਹੋਣ। ਸ਼ਰਮਾ ਅਤੇ ਜੋ ਐਮਐਲਸੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। PW-30 ਡਾ. ਠਾਕੁਰ ਥੱਸੂ, ਸੀਨੀਅਰ ਨਿਵਾਸੀ, ਵਿਭਾਗ। ਬਰਨਜ਼ ਅਤੇ ਪਲਾਸਟਿਕ ਸਰਜਰੀ ਦਾ, ਸਫਦਰਜੰਗ ਹਸਪਤਾਲ, ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ), ਐਮਐਲਸੀ ਵਿੱਚ ਹੀ, ਇਤਿਹਾਸ ਡਾਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੇ ਅਤੇ

ਜਾਂਚ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੋਟ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ | ਦੁਆਰਾ ਡਾ.ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ ਸੀ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ।"

7. ਪੈਟਰੋਲ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਨੂੰ PW31-ਸੀਨੀਅਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਹਾਇਕ (ਰਸਾਇਣ ਵਿਗਿਆਨ) ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਗਰਦਨ, ਅਗਲਾ ਤਣੇ, ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ, ਦੋਵੇਂ ਉਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ, ਸਰੀਰ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ 'ਤੇ ਡੂੰਘੇ ਝੁਲਸ ਗਏ ਸਨ। ਦੋਵੇਂ ਹੇਠਲੇ ਅੰਗ। ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਨੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਸਰੀਰ ਦਾ ਉਪਰਲਾ ਹਿੱਸਾ ਸੜ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅੱਗ ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੀਕ ਹੋਵੇਗੀ। ਦ */ਇੱਕ* ਬਰਾਮਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਘਰ 'ਚੋਂ ਕੱਪੜੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਚਾਅ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਜਾਂ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਲੇ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚਣ ਸਬੰਧੀ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਬੇਤੁਕਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਕਿ 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਹੁਤ ਲੰਮੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

8. ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੈਡੀਕਲ ਫਿਟਨੈਸ ਬਾਰੇ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰਨ ਬਾਰੇ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। PW30-ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਕਿਸਮ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਲਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। MLC-ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ 30/B ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ। PWs 1, 7 ਅਤੇ 29 ਦੇ ਸਬੂਤ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੁਹਰਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਭਰ ਹਨ। PW29-ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਕਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਿਰ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। PW29 ਅਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੰਬਰ 20B ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਇੰਟੈਂਸਿਵ ਕੇਅਰ ਯੂਨਿਟ (ICU) ਵਿੱਚ, ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਤੋਂ ਭਰੋਸਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ICU ਵਾਰਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। PW1 ਅਤੇ PW7 ਨੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ-PW7 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। 24.01.2008 ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਦਾ

ਐਲਾਨ ਵੀ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਨੇਸ਼ (ਗੁਆਂਢੀ) ਦੇ ਸਬੂਤ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 506 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਉਮਰ ਕੈਦ ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 506 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਵੀ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਦੋਵੇਂ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਣੀਆਂ ਸਨ।

ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਤੀਜੇ

9. ਪੀੜਤ ਵੱਲੋਂ ਤਿੰਨ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। 'ਤੇ 09.30 P.M. 24.01.2008 ਨੂੰ, ਮਰੀਜ ਦੁਆਰਾ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ MLC ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕੋਈ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਦੱਸੀ ਗਈ। ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਥਰਮਲ ਬਰਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦੇ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਤੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਇਹ ਗੱਲ ਮਰੀਜ਼ ਨੇ ਖੁਦ ਦੱਸੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ PW10 ਦੁਆਰਾ 25.01.2008 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕੇਸ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ:

"22. ਪੀੜਤ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ 25.01.2008 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਐਬਸਟਰੈਕਟ ਇੱਥੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਸਮਾਂ 01:31 P.M. ਇਹ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ, SI ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ.ਟੀ. ਰਾਮ ਕੁਮਾਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 50-ਏ, ਮਿਤੀ 24/2020 ਤਹਿਤ ਤਫਤੀਸ਼ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਥਾਣੇ ਆ ਗਿਆ। ੴ01/08. ਕਾਲ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਮੈਂ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਭਾਵ H.N. RZ-40, ਮਾਤਾ ਜੀ ਲਾਈਨ, ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੀ ਰੋਡ, (sic) ਸਕੂਲ, ਗੋਪਾਲ ਨਗਰ, ਨਜਫਗੜ੍ਹ ਜਿੱਥੇ ਘਰ ਦੀ ਗੈਲਰੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸੜੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਪਏ ਸਨ। ਰੈਗਨ ਵਾਲੀ ਇੱਕ ਜਨੂੰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਸੀਟ। ਅੜੇ ਨੰਬਰ ਐਚਆਰ-14 ਬੀ-1992 ਸੜੀ ਹੋਈ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇਕ ਸੜੀ ਹੋਈ ਕਰੀਮ ਰੰਗ ਦੀ ਜੀਨਸ ਦੀ ਕਮੀਜ਼ ਵੀ ਪਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਅਗਲੇ ਪਹੀਏ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਔਰਤ ਦਾ ਕੁੜਤਾ, ਇੱਕ ਗੱਤਾ, ਇੱਕ ਸਲਵਾਰ, ਸ਼ਾਲ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਐੱਸ.ਐੱਚ.ਓ. ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਜਾ ਕੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਕ ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਸੰਤੋਸ਼ ਅਤੇ ਸੱਸ ਛੋਟੀ ਦੇਵੀ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ 'ਚ ਘਰ ਜਾਮਈ (ਸਹੁਰੇ ਘਰ 'ਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਜਵਾਈ) ਦੇ ਰੂਪ 'ਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਸਹੁਰਾ ਛਟੋਈ ਦੇਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਛੋਟੀ ਧੀ ਰਾਕੇਸ਼। ਅਤੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ

ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਜਗਬੀਰ ਸੀਆਰਪੀਐਫ ਵਿੱਚ ਸਵੀਪਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੀ-91 ਮੋਬਾਈਲ ਕ੍ਰਾਈਮ ਟੀਮ ਨੂੰ ਵਾਇਰਲੈੱਸ 'ਤੇ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ।

ਕ੍ਰਾਈਮ ਟੀਮ ਨੇ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਲਈਆਂ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਕੈਨ ਜੋ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਡਰੰਮ ਦੇ ਕੋਲ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰਾ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਜੋ ਬਾਹਰ ਅਤੇ ਫਰਸ਼ 'ਤੇ ਵੀ ਪਿਆ ਸੀ। ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੀਮੋ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਸਬੂਤ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ, ਐਸ.ਆਈ, ਐਸ.ਜੇ. ਸੂਚਨਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਜਗਬੀਰ ਪੁੱਤਰ ਐੱਸ. ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ ਨਾਲ ਸ਼. ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਐਮਐਲਸੀ ਨੰਬਰ 17608/08 ਅਤੇ 17609/08 ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਗਬੀਰ 45% ਅਤੇ ਸੰਤੋਸ਼ 60% ਝੁਲਸ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਨੇ (sic...) ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਜਗਬੀਰ ਨੇ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਸਟਿੱਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਤਾਂ ਮੋਟਰ-ਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕ ਲੀਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ ਵਾਸੀ ਸੰਤੋਸ਼ ਦੇਵੀ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜਗਬੀਰ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਛੋਟੀ ਦੇਵੀ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਸਮੱਸਿਆ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਸਾਲ 1999 ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਰ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਜ 24/01/08 ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਛੋਟੀ ਭੈਣ ਰਾਕੇਸ਼ ਦੇ ਘਰ ਰੋਹਤਕ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਜਗਬੀਰ ਸੀਆਰਪੀਐਫ ਵਿੱਚ ਸਵੀਪਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੇਟ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਕੋਲ "ਬੀੜੀ' ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਚਾਨਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਜਗਬੀਰ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਚੀਕ ਕੇ ਮਦਦ ਲਈ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ। ਸਾਡੇ ਗੁਆਂਢੀਆਂ ਨੇ (ਸਾਡੇ ਘਰ ਦੀ) ਕੰਧ ਟੱਪ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਬਿਆਨ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹੀ ਸਹੀ ਹੈ।
ਸੰਤੋਸ਼ ਦੇਵੀ ਦਾ ਐੱਲ.ਟੀ.ਆਈ. ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਸ਼. ਦੇਵੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੀ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਛੋਟੀ ਦੇਵੀ ਨੇ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਗਬੀਰ ਵੱਲੋਂ 'ਬੀੜੀ ਪੀਣ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ 'ਚੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ 'ਚ ਆ ਗਏ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਐਸਐਚਓ ਨੂੰ ਜਾਣੂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਲ ਪੈਂਡਿੰਗ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

10. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ 27.01.2008 ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਅਸੀਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵਾਂਗੇ।

11. ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। PW30-ਜਿਸ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਡਾ. ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਐਮਐਲਸੀ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਕਿਉਂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਭਵ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ/ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। ਦੂਜਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ, ਜੋ ਦੁਪਹਿਰ 01.30 ਵਜੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ 25.01.2008 ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ-ਪੀਡਬਲਯੂ29 ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਤੀਸਰਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਵੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਕਿ PW29 ਦੇ ਸਬੂਤ PWs 1 ਅਤੇ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ 24.01.2008 ਨੂੰ MLC ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਦੀ ਮਾਨਸਿਕ ਸਮਰੱਥਾ, ਕਦੇ ਵੀ ਚੁਣੌਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ 27.01.2008 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਫਿੱਟ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਪੱਖ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਝੂਠਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇੱਕ ਜਵਾਬ ਸੀ ਜੋ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਕੈਨ ਅਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਸੀਐਫਐਸਐਲ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਈਟ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ.

12. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ।

13. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖੇ ਹੋਏ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ।

14. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤਿੰਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਇ, ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। *ਇੱਕ.* ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.1- ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪਤੀ 26.01.2008 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, ਯਾਨੀ 27.01.2008 ਨੂੰ, PW1 ਦੁਆਰਾ ਟਿਊਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਸੰਸਕਰਣ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ-ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.7 ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਬਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ.

15. ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਤਲ ਵਜੋਂ ਪੇਂਟ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਦਾਅਵਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.29 ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 27.01.2008 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਤੋਂ ਆਈ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਲ ਕਿਸੇ ਡਾਕਟਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੇ ਮਰੀਜ਼ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਸਹਿ-ਭਰਾ, ਜਿਵੇਂ, ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। PW1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆ ਕੇ ਭਾਬੀ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰੇ। ਇਸ ਲਈ, ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ, ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦੇ ਤਹਿਤ PW1 ਦਾ ਦਿਮਾਗੀ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੱਤਿਆ ਦਾ ਮਾਮਲਾ 40 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨਾਲ ਪੀੜਤ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੇਮੇਲ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਘੱਟ ਪਾ ਲਿਆ | ਮੈਡੀਕਲ ਸਬੂਤ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ 40 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੜ ਗਿਆ ਸੀ। PW15 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਲਿਸ ਕੰਟਰੋਲ ਰੂਮ (PCR) ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ:

“ਇਹ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ Ex.PW15/DA ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਮਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੀਰੀ ਅਤੇ ਨੇੜੇ ਪਏ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦਾ ਢੱਕਣ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇੰਦਰਾਵਤੀ ਜੋ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ, ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵੇਂ ਹੋਸ਼ ਵਿਚ ਸਨ।”
16. ਉਹ, ਇਸ ਲਈ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਾਹਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰੇਗਾ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਹੈ।

17. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਣਾ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ 27.01.2008 ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਹੈ। ਟਿਊਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਰਜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਖੁਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਹਾਲਤ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਗੜਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਆਈ.ਸੀ.ਯੂ. PWs 1 ਅਤੇ 7 ਨੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਦੀ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੇਖੀ ਹੈ। ਉਹ

ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.29-ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਮਰਨ ਵਰਤ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖੜੇ ਹਨ। 27.01.2008 ਦਾ ਮਰਨ ਵਰਤ ਸੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇPW31-ਸੀਨੀਅਰ ਸਾਇੰਟਿਫਿਕ ਅਸਿਸਟੈਂਟ (ਕੈਮਿਸਟਰੀ) ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੰਧਲਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਪਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਡੱਬੇ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਰਿਪੋਰਟ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ

18. ਇੰਡੀਅਨ ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਢੁਕਵਾਂ ਸਬੂਤ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕਿਸ਼ਨ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਵਿਚਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂਐੱਸ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ[1]: ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ॥"18. ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਤਰ ਹੈ ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ. ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਅਤੇ ਸਾਰਥਕਤਾ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਸਦੀ ਸਵੀਕਾਰਤਾ ਲਈ, ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੌਤ ਦੇ ਅਸਲ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਖ਼ਤਰੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਖਤਰਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਭਾਰਤੀ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਤ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਕਤਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਵੀਕਾਰਯੋਗਤਾ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹੁੰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਨੇਕ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਤੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰੇ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਲਾਨ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਪਾਰਟੀ ਮੌਤ ਦੇ ਮੁਕਾਮ 'ਤੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਹਰ ਉਮੀਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਝੂਠ ਦਾ ਹਰ ਮਨੋਰਥ ਚੁੱਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨ ਸਿਰਫ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੇਟੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬੇਸ਼ਕ ਕੇਸ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

19. ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸਦੀ ਮੌਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਥਿਊ ਆਰਨਲਡ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਸੱਚ ਇੱਕ ਮਰ ਰਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬੁੱਲ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹੈ" ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਆਪਣੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਝੂਠ ਨਾਲ ਖੇਡ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ. ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਿਧਾਂਤ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਰਹੇ *ਸਾਰਾ res* ਅਤੇ ਇਹ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਾਨੀਬੇਨ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) vਐੱਸ ਗੁਜਰਾਤ ਰਾਜ[2] ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:
"(*i*) ਇੱਥੇ ਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦਾ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ 'ਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। (*ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜਾ* vਐੱਸ *ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ. ਪੀ.* [(1976) 3 SCC 104 : 1976 SCC (Cri) 376 : (1976) 2 SCR 764])

(*ii*) ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ, ਇਸ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। (*ਰਾਜ ਯੂ. ਪੀ.* vਐੱਸ *ਰਾਮ ਸਾਗਰ ਯਾਦਵ* [(1985) 1 SCC 552 : 1985 SCC (Cri) 127 : AIR 1985 SC 416] ; *ਰਾਮਾਵਤੀ ਦੇਵੀ* vਐੱਸ *ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ* [(1983) 1 SCC 211 : 1983 SCC (Cri) 169 : AIR 1983 SC 164])।

(*iii*) ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਟਿਊਸ਼ਨ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਜਾਂ ਕਲਪਨਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। (*ਕੇ ਰਾਮਚੰਦਰ ਰੈਡੀ* vਐੱਸ *ਸਰਕਾਰੀ ਵਕੀਲ* [(1976) 3 SCC 618 : 1976 SCC (ਸੀਆਰਆਈ) 473 : ਏਆਈਆਰ 1976 ਐਸਸੀ 1994])।

(*iv*) ਜਿੱਥੇ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸ਼ੱਕੀ ਹੈ, ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। (*ਰਸ਼ੀਦ ਬੇਗ* vਐੱਸ *ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ. ਪੀ.* [(1974) 4 SCC 264 : 1974 SCC (Cri) 426]) ਡੀ(*v*) ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬੇਹੋਸ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। (*ਭਰਾ ਸਿੰਘ* vਐੱਸ *ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ. ਪੀ.* [1981 Supp SCC 25 : 1981 SCC (Cri) 645 : AIR 1982 SC 1021]

(*ਅਸੀਂ*) ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਆਧਾਰ. (*ਰਾਮ ਮਨੋਰਥ* vਐੱਸ *ਰਾਜ ਯੂ. ਪੀ.* [(1981) 2 SCC 654 : 1981 SCC (Cri) 581])

(*vii*) ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (*ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ* vਐੱਸ *ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਮੂਰਤੀ ਲਕਸ਼ਮੀਪਤੀ ਨਾਇਡੂ* [1980 ਐਫSCC 455 : 1981 SCC (Cri) 364 : AIR 1981 SC 617])

(*viii*) ਬਰਾਬਰ, ਸਿਰਫ਼ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਬਿਆਨ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕਥਨ ਦੀ ਕਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਸੱਚ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। *ਸੁਰਜਦੇਓ ਓਝਾ* vਐੱਸ *ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ*[1980 Supp SCC 769 : 1979 SCC (Cri) 519 : AIR 1979 ਸੀSC 1505])
(*ix*) ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰੀ ਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਚਸ਼ਮਦੀਦ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਲਕੁਲ ਤੰਦਰੁਸਤ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਇਹ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੋ, ਡਾਕਟਰੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। (*ਨਨਹੂ ਰਾਮ // vਐੱਸ ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ.ਪੀ.* [1988 Supp SCC 152 : 1988 SCC (Cri) 342 : AIR 1988 SC 912])

(*x*) ਜਿੱਥੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸੰਸਕਰਣ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ, ਉਕਤ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। (*ਰਾਜ ਯੂ.ਪੀ.* vਐੱਸ *ਮਦਨ ਮੋਹਨ* [(1989) 3 SCC 390 : 1989 SCC (Cri) 585 : AIR 1989 SC 1519])"
ਨਾਲ ਹੀ, ਪੈਰਾ 19 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:

"19. ਉਪਰੋਕਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਾਈ ਕਾਂਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ *ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਗੰਗਾਰਾਮ ਗਹਿਨੀ* ਬਨਾਮ *ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ* [(1982) 1 SCC 700 : 1982 SCC (Cri) 334 : AIR 1982 SC 839] ਆਯੋਜਿਤ:

"ਜਿੱਥੇ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਿਆਨ ਹਨ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ."

ਬੇਸ਼ੱਕ, ਜੇਕਰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਬਹੁਲਤਾ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇ ਯੋਗ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ।

ਕਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਾਂ ਦੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ।

20. ਕੁੰਡੁਲਾ ਬਾਲਾ ਸੁਬ੍ਰਹਮਣੀਅਮ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਵਿਐੱਸ ਆਂਧਰਾ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ[3], ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

“18. ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32(1) ਆਮ ਨਿਯਮ ਦਾ ਅਪਵਾਦ ਹੈ ਕਿ ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤ ਮੰਨਣਯੋਗ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਬੂਤ ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਇਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ, ਮੌਖਿਕ ਜਾਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਤੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ, ਜਿਸਨੂੰ

ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਤੰਦਰੁਸਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਤ. ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਦੀ ਕਗਾਰ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਗੰਭੀਰ ਪਲ 'ਤੇ, ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਪਰਛਾਵਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਜਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਸਬੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ, ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੀੜਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਅਜਿਹੀ ਮਰਨ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਖੋਜ ਕੀਤੇ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਨ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੌਤਿਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ..."
(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

21. ਲੇਲਾ ਸ਼੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰਾਓ ਵਿੱਚ ਵੀਐੱਸ ਰਾਜ ਦੇ ਏ.ਪੀ.[4], ਮਰਨ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪੰਜ ਮਿੰਟ ਬਾਅਦ ਹੈੱਡ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਵੱਲੋਂ ਇਕ ਹੋਰ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ॐਅਪੀਲਕਰਤਾ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਫੌਰੀ ਕਾਰਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰ ਲਈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸਮੇਤ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।

22. ਸਯਾਰਾਬਾਨੋ ਉਰਫ ਸੁਲਤਾਨਾਬੇਗਮ ਵਿਐੱਸ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ[5], ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 302 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼ਾਮਲ ਅਪਰਾਧ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ/ਦੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ, ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਦੀਵੇ ਤੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਅੱਗ ਫੜ ਲਈ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਪਹਿਲੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਵੱਖਰਾ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ

ਦੀਵਾ ਸੁੱਟਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਕਿਉਂ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਦੁਹਰਾਇਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ/ਸੱਸ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇਕ ਹਫਤੇ ਬਾਅਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੇਲਾ ਸ੍ਰੀਨਿਵਾਸ ਰਾਓ ਵਿਐੱਸ ਰਾਜ ਦੇ ਏ.ਪੀ.[6] (ਸੁਪਰਾ), ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਉਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ *ਸਯਾਰਾਬਾਨੋ ਵੀਐੱਸ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ* 2007 (12) SCC 562 ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

“16. ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਪਰਾਧਿਕ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਕਤ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ, ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਸਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਲੀਮਾਬੀ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਖੁਲਾਸੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਦੀਆਂ ਸਨ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ (PW 2 ਅਤੇ PW 3), ਡਾ. ਕਿਸ਼ੋਰ (PW 6) ਅਤੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ (PW 5) ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਸੀ। ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ”

23. ਵਿਚ ਅਮੋਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮਐੱਸ ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ.ਪੀ.[7], ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਦੋ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਦੀ ਹੱਦ ਮਾਮੂਲੀ ਸੀ:

“13. ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਤ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੈਟਲ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਬਹੁਲਤਾ ਪਰ ਇਸਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਵੈਇੱਛੁਕ, ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਅਤੇ ਫਿੱਟ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਿਆਨ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਜੇਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਕਈ ਮੌਕੇ ਸਨ, ਭਾਵ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਇਕਸਾਰ (ਵੇਖੋ *ਕੁੰਡੁਲਾ ਬਾਲਾ ਸੁਬ੍ਰਹਮਣਿਮ* vਐੱਸ *ਰਾਜ ਦੇ ਏ.ਪੀ.* [(1993) 2 SCC 684 : 1993 SCC (Cri) 655]) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਸੰਗਤੀਆਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਉਹ ਸਮੱਗਰੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। . ਜਦਕਿ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

24. ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਕਤ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅੰਤਰਾਂ ਨੇ ਆਖਰੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਸ਼ੱਕੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਪਾਇਆ ਗਿਆ।

25. ਹੀਰਾਲਾਲ ਵਿਚ ਵੀਐੱਸ ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ.ਪੀ.੪ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਮਰਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਦੂਜਾ ਮਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ, *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ* ਹੇਠ ਅਨੁਸਾਰ:

"9. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇੱਕ ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ। ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਡਾਕਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਡਾਕਟਰ ਚਤੁਰਵੇਦੀ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਬੈੱਡ ਨੰਬਰ 8 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬੈੱਡ ਨੰਬਰ 'ਤੇ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ੀ10. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਅਚਾਨਕ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦਾ ਝੂਠਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦਾ ਸਬੂਤ ਜਿਸ ਨੇ ਐਕਸਟ. ਡੀ-4 ਦੀ ਜਾਂਚ PW 8 ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਦੋ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅੰਤਰ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੋਵੇਗਾ। ”

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

26. ਲਖਨ ਵਿਚ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਐਮ.ਪੀ.੧, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਸਾੜੀ ਗਈ ਸੱਟ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਈ ਮੌਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਖਾਣਾ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ/ਦੋਸ਼ੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਧਾਤ ਦਾ ਡੱਬਾ ਲਿਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਡੋਲ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗ ਲਗਾਈ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ

ਗਿਆ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਸਾਰੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੇ:

"21. ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਹੀ ਅਤੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਿੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਟਿਊਸ਼ਨ/ਜ਼ੋਰ/ਪ੍ਰੋਮਟਿੰਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਇਹ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਵਰਗੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਇਸਦੀ ਸੱਚਾਈ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਹੈ।"

27. ਇਸਦੀ ਚਰਚਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਦੂਜੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸੀ *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ* ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ PW1 ਅਤੇ PW3 ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।
28. ਅਸੀਂ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂਐੱਸ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ[10]. ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ/ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਵੀ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਇੱਕ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅੱਗ ਅਚਾਨਕ ਲੱਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਲੱਗੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਚਾਹ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਸ ੀਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ ਉਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਆਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਮੁੜ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

29. ਦੂਜੇ ਮਰਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ, ਸੱਸ ਅਤੇ ਨਨਾਣ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਅਗਲੇ ਵਾਕ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਚਾਰ ਸਨ। ਚੌਥਾ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਤੀਜਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ: “17. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਏਐਸਆਈ ਹਕੀਮ ਸਿੰਘ (ਡੀਡਬਲਯੂ 1) ਦੁਆਰਾ 18-7-1994 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੀੜਤ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਦੱਸੋ ਅਤੇ

ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਹਕੀਮ ਸਿੰਘ (ਡੀਡਬਲਯੂ 1) ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਦਬਾਅ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। 20-7-1994 ਨੂੰ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਰਾਜੀਵ ਪਰਾਸ਼ਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ 7) ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਅਦ ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਸਿਰਫ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗਲਤ ਬਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ 22-7-1994 ਨੂੰ SI ਅਰਵਿੰਦ ਪੁਰੀ (PW 8) ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਲਿਖਤੀ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ੀਉਸ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਦਬਾਅ ਹੇਠ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿਚ ਹੀ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਹੁਰੇ ਅਤੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਪਹਿਲੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਤਰੇ ਦੇ ਆਜ਼ਾਦ ਦਿਮਾਗ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਿਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਾਕਟਰ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿਮਾਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਪਰ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦਿਮਾਗੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ. ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏਗਾ। ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦੂਜੇ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। SI ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤੀਜਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦੂਸਰੀ ਮੌਤ ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮੂਲੀ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਡਾਕਟਰ ਵੱਲੋਂ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੀਸਰਾ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ।"

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

30. ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਸਰਵੇਖਣ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗਾ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ:

a ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ;

ਬੀ. ਜੇਕਰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ;

c. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਟਿਊਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁੱਛਣਾ;

d. ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀਤਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

ਈ. ਮੌਖਿਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਤਸੱਲੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਕਰਣ ਅਸਲੀਅਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ;

f. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੱਦ ਫਿਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ।

g ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੰਗਤਤਾ ਵੇਰਵੇ ਜਾਂ ਵਰਣਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਕ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਉਹ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ;

h. ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਤੀਸਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਸੰਗਤਤਾਵਾਂ ਨਿਰੋਲ ਹਨ ਅਤੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਹਨ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਘਿਰਣਾਯੋਗ ਹੋਣਾ। ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਸੰਗਤ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ﷺi. ਤੀਜੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਕੀ ਹੈ? ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਦਾਲਤ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰੀ ਅਸੰਗਤਤਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਜੀ ਜਾਂ ਤੀਜੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਸਤਗਾਸਾ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੁਆਰਾ ਢਾਹ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਜਾਂ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰੇ ਬਲਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢੇ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ?

ਕਈ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ 'ਤੇ ਸਾਡਾ ਸਿੱਟਾ

31. ਅਸੀਂ ਸੋਚਾਂਗੇ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ. , ਇੱਕ ਸਮਰਸਾਲਟ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਰ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਅਦਾਲਤ ਸਮੁੱਚੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਫਰਜ਼ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪਰਾਧੀ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਟਿਊਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਂਪਟਿੰਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸਬੂਤ ਜੋ ਅਪਰਾਧੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਹਾਲਾਤ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਜਾਂ ਅਯੋਗ, ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਾਜ਼ਿਸ਼

32. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਖ਼ਤ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। PW7- ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਮਾਲਕ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਧਵਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਬੇਟੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚੋਂ ਇਕ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਸੀ। ਬਾਕੀ ਦੋ ਧੀਆਂ ਵਿਆਹੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਪੀ ਡਬਲਿਊ 1 ਇਕ ਬੇਟੀ ਦਾ ਪਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ PW1- ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਸਹਿ-ਭਰਾ ਉਸ ਹਸਪਤਾਲ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾਖਲ ਸੀ। ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਟਿਊਸ਼ਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ 27.01.2008 ਦੀ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ PW1 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, PW29, ਅਤੇ PW29, ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਲ ਦੇ, ਆਇਆ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ PW7-ਮਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਬਿਆਨ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਭੁੱਲਾਂ ਦਾ ਪਰਦਾਫਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, PW1 ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕਮੀਆਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

33. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬੇਤੁਕੀ ਦੱਸਦਿਆਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ PW7 ਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੈ ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੰਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਸੀਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਾਂਗੇ ਕਿ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ।

ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮਿਤੀ 27.01.2008

34. 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

“ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਛਪੋਤੋ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਪਤੀ ਜਗਬੀਰ ਸਿੰਘ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਵਿਆਹ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ ਸ੍ਰੀ1999. ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਲਗਭਗ ਚਾਰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਤਭੇਦ ਸਨ, ਪੰਚਾਇਤ ਵਿਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ।
24.01.2008 ਨੂੰ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਵਿਆਹ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਘਰ ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਰਾਕੇਸ਼ ਦਾ। ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਜਗਬੀਰ ਸੀਆਰਪੀਐਫ ਵਿੱਚ ਸਵੀਪਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਆਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਸ਼ਰਾਬੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ. "ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ।" ਮੈਂ 'ਹਾਂ' ਕਿਹਾ, ਫਿਰ ਜਗਬੀਰ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਵੱਡੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ 'ਡੱਬਾ' ਚੁੱਕ ਕੇ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਘੱਟ ਪਾਇਆ ਅਤੇਉਸ ਨੂੰ. ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਗਬੀਰ ਦੇ ਚੁੰਗਲ ਤੋਂ ਛੁਡਵਾ ਕੇ ਇਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਕਮਰੇ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਆ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਇਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਜਗਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਉੱਪਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਮੇਨ ਗੇਟ ਵੱਲ ਭੱਜਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਫੜ ਲਿਆ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੈਂਡਪੰਪ ਦੇ ਕੋਲ ਡਿੱਗ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਚੌਂਕ 'ਚ ਪਏ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਦਾ ਪਾਈਪ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਕੋਲ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਜਗਬੀਰ ਨੇ ਵੀ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ 'ਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਰੌਲਾ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਇਕ ਲੜਕਾ ਦਿਨੇਸ਼ ਜੈਨ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਗੁਆਂਢ, ਦੁਆਰਾ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਮੇਨ ਗੇਟ ਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਹੈਂਡਪੰਪ ਦੇ 'ਹੱਥੀ' ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਮੇਨ ਗੇਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੇ ਤਾਲੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਗੁਆਂਢੀ ਮੈਨੂੰ ਅਤੇ ਜਗਬੀਰ ਨੂੰ ਸੜਦੇ ਹੋਏ ਬਚਾਇਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸੇ ਦਿਨ ਆਪਣਾ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੀ। ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਡੋਲ ਕੇ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਮੇਰੇ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੀ 'ਭਾਬੀ' ਅਰਥਾਤ ਬਬੀਤਾ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਛੋਟੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ 'ਜੀਜਾ' ਵਿਨੋਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਹੈ।

ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ

35. ਅਸੀਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਾਰੇ MLC ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਹਾਲਤ ਸੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਤੌਰ 'ਤੇ. ਉਹ ਡੂੰਘੀ ਸੜ ਗਈ ਸੀ। ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਮਰੀਜ਼, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, 02.02.2008 ਨੂੰ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਯਾਨੀ 24.01.2008 ਨੂੰ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੌਵੇਂ ਦਿਨ।

36. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ 27.01.2008 ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਡਾਕਟਰ ਨੇੜੇ ਸਨ, ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਰਤਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। . ਇਹ ਵੀ ਉਨਾ ਹੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਤਸਦੀਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

37. ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ, ਜਿਸਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਇੱਕ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਮਰੀਜ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਜਾਂ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸੀ। ਮਰੀਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਸੀ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਬਿਰਤਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ PW29 ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਚੇਤੰਨ ਹੋਣ ਅਤੇ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿੱਟ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਬੈਂਚ ਨੇ ਲਕਸ਼ਮਣ ਵਿਐੱਸ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਰਾਜ[11], ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

“……ਜਿੱਥੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾਕਰਤਾ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ, ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤੇ ਅਦਾਲਤ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਮੰਨਦੀ ਹੋਵੇ। . ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕਰਣ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਸਾਵਧਾਨੀ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਅਤੇ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ.
(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

38. ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵੀ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਘਾਤਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲੋੜ ਇਹ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇਣ ਲਈ ਮਰੀਜ਼ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।

39. ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ, ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ:

A. ਮਰੀਜ਼ ਨੂੰ 24.01.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 09.30 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਜਿੱਥੇ MLC ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। MLC ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਚੇਤੰਨ, ਅਨੁਕੂਲ, ਮੌਖਿਕ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਸਮੱਗਰੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਹ ਦਰਸਾਏਗੀ ਕਿ 24.01.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 09.30 ਵਜੇ, ਮਰੀਜ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਅਨੁਕੂਲ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕਿ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਉਸਦੇ/ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਇੱਕ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਨਾ ਵਧਣਾ ਤਰਕਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਮਰਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਵੀ ਦੁਪਹਿਰ 1.30 ਵਜੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। 25.01.2008 ਨੂੰ ਜੋ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਸੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ 25.01.2008 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਸੀ।

B. ਇਹ 27.01.2008 ਨੂੰ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ੴਅਸੀਂ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਪਏਗਾ ਕਿ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਅਨੁਚਿਤ ਦਰਸਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੱਖ PW1 ਜਾਂ PW7 ਨੂੰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਹੋਣਗੇ ੴਉਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ, ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਭਰੋਸਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਨੋਟਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਬਦਤਰ. ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੋਰ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੌਤ 27.01.2008 ਨੂੰ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇਵੇਂ ਦਿਨ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਸਲਈ, ਸਾਡਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੀ।

ਕੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?

40. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਗਿਆ, ਪ੍ਰੇਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਜੰਗਲੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਖਰੀ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਅਰਥਾਤ, ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਤੱਥ ਜੋ ਭੌਤਿਕ ਸਥਾਨਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਕਮਰਿਆਂ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਹੈ।

ਕੀ 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹਨ?

41. ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਕਿ 24.01.2008 ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਅਤੇ 25.01.2008 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 32 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਾਤ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਵੀ ਬਿਆਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਹੋਈ ਹੈ, ਢੁਕਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਿਆਨ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਬਿਆਨ ਸੰਖੇਪ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਮਰਨ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਐਲਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਰੱਦ

ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ।

ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ

42. 24.01.2008 ਨੂੰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਸਾੜ ਕੇ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਪੁਲਿਸ ਕੰਟਰੋਲ ਰੂਮ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ। PW22-ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲਿਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ-ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.29 ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਰੀਬ ਦੋ ਘੰਟੇ ਉੱਥੇ ਰਿਹਾ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਸਨ, ਹਸਪਤਾਲ, ਅਰਥਾਤ, ਸਫਦਰਜੰਗ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਸਨ। PW13-ASI, ਨੇ 24.01.2008 ਨੂੰ ਮੌਕੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਕਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ। ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ। PW14-ਪੁਲਿਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਹ 24.01.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 09.00 ਵਜੇ ਸਾਈਟ 'ਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਨੌਂ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚੀਆਂ ਸਨ। ਦੋ ਤਸਵੀਰਾਂ ਸਨ ਥੋੜੇ ਬਾਹਰ ਉਸ ਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਹਨ. ਉਹ ਪਲਾਸਟਿਕ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਐਮਐਲਸੀ 'ਤੇ, ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਰਾਤ 09.30 ਵਜੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਪਤੀ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਤਾਂ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੈਚਸਟਿਕ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਬਾਈਕ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕ ਦੇ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਇਦ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ. ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਸੜ ਗਈ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਪੀਸੀਆਰ ਵੈਨ ਰਾਹੀਂ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਗਰਦਨ, ਅਗਲਾ ਤਣੇ, ਹੇਠਲੇ ਹਿੱਸੇ, ਦੋਵੇਂ ਉਪਰਲੇ ਅੰਗ, ਦੋਵੇਂ ਹੇਠਲੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਡੂੰਘੇ ਜਲਣ ਮੌਜੂਦ ਸਨ। ਇਹ ਹੈ ਅੱਗੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਰੀਜ਼ ਚੇਤੰਨ ਹੈ, ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਬੋਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ. ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਟਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ 'ਖਤਰਨਾਕ' ਵਜੋਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਡਾਕਟਰ ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਗਲੇ ਦਿਨ 25.01.2008 ਨੂੰ 01.30 ਵਜੇ ਅਤੇ ਪੀ.ਐੱਮ., ਮ੍ਰਿਤਕ ਵੱਲੋਂ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੱਢ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਮਿਤੀ 27.01.2008 (ਉੱਪਰ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ) ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

43. ਇਹ ਦੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੀਡਬਲਯੂ 1 ਦੁਆਰਾ ਗਵਾਹੀ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ - ਸਹਿ-ਭਾਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਅਤੇ PW7-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ। PW29 ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੀਡਬਲਿਊ 1 ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਕਾਲ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਆਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਸਨ।

44. ਆਉ ਅਸੀਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਉੱਭਰ ਰਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ। ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦੇ ਦੋ ਹੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਕਾਰਨ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਦੁਰਘਟਨਾ ਜਾਂ ਘਾਤਕ

ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਦੁਰਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਤਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਗੱਲ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ।

ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਸ਼ਾ ਮਰ ਰਹੀ ਹੈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ

45. 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹਿੰਦੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਜਾਣਦਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ

46. 27.01.2008 ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਾਫ਼ੀ ਲੰਮਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 24.01.2008 ਨੂੰ ਜੋ ਵਾਪਰਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਹ ਵਾਪਰਿਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਭੂਮਿਕਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ (ਮੌਜੂਦਗੀ) ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦਾ) ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਲਾਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਰਿਸ਼ਤੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਾਲੀ ਨਾਲ ਸੀ।

ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ

47. ਮੌਖਿਕ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਡੱਬਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਡੱਬੇ ਦੀ ਫੋਟੋ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਫੋਰੈਂਸਿਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਵੀ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

48. ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, MLC ਮਿਤੀ 24.01.2008 ਹੈ। ਇਸ 'ਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਗਲੇ ਹੀ ਦਿਨ, 25.01.2008 ਨੂੰ ਤਫ਼ਤੀਸ਼ੀ ਅਫ਼ਸਰ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਦੂਜੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, PW1 ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਉੱਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਉਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ ਪੀਡਬਲਯੂ7 ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅਨਾਜ ਸਟੋਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਕੰਟੇਨਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਵੀ ਛਿੜਕਿਆ। ਉਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਕੋਈ ਰਾਸ਼ਨ ਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਉਹ ਕਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ ਖਰੀਦਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਕਦੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਹੀਂ

ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਬਾਹਰੋਂ ਖਰੀਦਿਆ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। PW8 ਨੇ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ ਕਰਵਾਇਆ। ਉਹ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਨੂੰ ਨੋਟ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਕਿ ਪੋਸਟਮਾਰਟਮ 03.02.2008 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਲਗਭਗ ਦਸ ਦਿਨ ਬਾਅਦ। ਦੀ ਘਟਨਾ

49. PW-29 ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਕੈਨ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੈਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਸੜੀ ਹੋਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਅਤੇ ਮਾਚਿਸ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਗੰਧ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

50. ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.30 ਉਹ ਡਾਕਟਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਡਾ. ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ ਦੀ ਲਿਖਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਏ ਸਨ। *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ* 24.01.2008 ਨੂੰ ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 24.01.2008 ਨੂੰ ਡਾ.ਕੇ.ਕੇ.ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਵੀ ਥਰਮਲ ਨੂੰ ਚਾਲੂ ਰੱਖਣ ਦੇ ਕਥਿਤ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਸੜ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਮਰੀਜ਼ ਦਾ ਪਤੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਚਾਨਕ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਕਾਰਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਸਮੇਤ ਸੜ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕੀ। ਵਧੇਰੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਡਾ: ਕੇ.ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ ਨੇ ਇੱਕ ਨੋਟ ਵੀ ਜੋੜਿਆ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਰਹਾ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਨੂੰ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਪੀਡਬਲਯੂ30 ਦੁਆਰਾ ਗਲਤ ਮੰਨ ਕੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਵੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਝਾਅ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਵਿੱਚ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, PW30 ਇਹ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਦਾ ਉਤਪਾਦ ਹੈ। PW30 ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗਲਤ ਗੰਧ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਵਜੋਂ ਗਲਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

51. PW31 ਸੀਨੀਅਰ ਵਿਗਿਆਨਕ ਸਹਾਇਕ (ਕੈਮਿਸਟਰੀ), ਸੀ.ਐਫ.ਐਸ.ਐਲ. ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਰਸਾਇਣਕ ਅਤੇ ਗੈਸ ਕ੍ਰੋਮੈਟੋਗ੍ਰਾਫਿਕ ਜਾਂਚ 'ਤੇ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 1A, 1B, 2A, 2B, 2C, 2D ਅਤੇ 2F ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 3 ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪਾਈ ਗਈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 4 ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 5 ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ, ਡੀਜ਼ਲ ਅਤੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ: *"ਸਿਰਫ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੈਟਰੋਲ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੇ ਮਿਸ਼ਰਣ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਵੇਗੀ। ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਲੇਖ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।*

52. ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 1A, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਭੂਰਾ ਹੈ ਰੰਗ ਕਮੀਜ਼ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 1B ਨੀਲਾ ਹੈ ਰੰਗ ਜੀਨਸ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 2A, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਾਲੇ ਬਾਰਡਰ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਿੰਟਿਡ ਸਕਾਰਫ਼ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 2B ਚਮਕਦਾਰ ਪ੍ਰਿੰਟਿਡ ਸ਼ਾਲ ਹੈ ਜੋ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ 2C ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਰ੍ਹੋਂ ਹੈ ਰੰਗ ਕਾਰਡਿਗਨ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਜੋ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੜ ਗਏ ਸਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 2D ਪੀਲਾ ਹੈ ਰੰਗ ਕਪੜੇ ਦਾ ਟੁਕੜਾ ਅਰਧ-ਸੜੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੁਰਤਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 2F ਇੱਕ ਹਰਾ ਹੈ ਰੰਗ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੜੇ ਹੋਏ ਕੱਪੜੇ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 4 ਵਿੱਚ ਦੋ ਜਲੇ ਹੋਏ ਮਾਚਿਸ ਦੀਆਂ ਸਟਿਕਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ, ਡੀਜ਼ਲ ਜਾਂ ਪੈਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਚਾਰੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 5 ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਅਤੇ ਤਾਂਬੇ ਦੀਆਂ ਧਾਤ ਦੀਆਂ ਕੈਂਚੀਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕੈਨ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭਰਪੂਰ ਸਬੂਤ, ਉਸੇ ਦਿਨ ਡੱਬੇ ਦੇ ਨੇੜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.29 ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਜਾਂਚ ਦੌਰਾਨ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਹਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਇਆ ਗਿਆ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਦੁਰਘਟਨਾ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ ਉਦੋਂ ਵਾਪਰਿਆ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਬੀਰੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਤੋਂ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਗਿਆਨਕ ਮਾਹਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਪੈਟਰੋਲ ਵਿੱਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਵਧੇਰੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੂਸਰਾ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੀਕ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਵੇ।

ਹੋਰ ਹਾਲਾਤ

53. ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਜਾਂਚ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪੱਖ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ. ਮ੍ਰਿਤਕ ਵੱਲੋਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਇੱਕ ਮੰਦਭਾਗੀ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦੇ ਬੂਹੇ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ *ਇੱਕ* ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਤੋਂ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ. ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ 25.01.2008 ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। PW1 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਤੀ ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅੰਗੂਠੇ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਫਸਰ ਦੀ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ।

54. ਟਿਊਸ਼ਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਂਪਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਣਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ PW1 'ਤੇ ਹੈ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਹਿ-ਭਰਾ ਨੇ ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ, ਪੁਲਿਸ ਅਫਸਰ-PW29

27.01.2008 ਨੂੰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ PW1 ਅਤੇ PW7 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਸ਼ੀਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਬਾਰੇ, ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। PW29 ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਲੈਣ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

55. ਇਹ ਦੋਧਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਜੇਕਰ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਬੁਲਾਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਮਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ੍ PW1 ਦੁਆਰਾ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਕਲਾਉਡ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਮਰਨ ਦਾ ਐਲਾਨ, ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਚੁੱਕੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਸੰਸਕਰਣ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਵੀਕਾਰਨਯੋਗ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ PW1 ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਿਭਾਈ, ਅਰਥਾਤ, ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਵਿੱਚ. PWs 1 ਅਤੇ 7 ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਦੇ ਗਵਾਹ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨ ਬਾਰੇ ਅਤੇ PW29 ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ।

56. ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕਥਨਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ੍ ਮਿਤੀ 24.01.2005 ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 25.01.2008 ਨੂੰ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. ਅਦਾਲਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇੱਕੋ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਸਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸੱਚ ਬੋਲਣ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

57. ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ 24.01.2008 ਦੇ ਐਮ.ਐਲ.ਸੀ. ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਭਾਵ 25.01.2008 ਨੂੰ ਲਏ ਗਏ ਬਿਆਨ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਟਨਾ 24.01.2008 ਦੀ ਸ਼ਾਮ ਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ ਹੈ ਪੀ.ਸੀ.ਆਰ. ਗੱਡੀ ਵਿੱਚ ਹਸਪਤਾਲ ਤੱਕ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ 25.01.2008 ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕੀ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਐਲਾਨ ਪਹਿਲਾ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਐਲਾਨ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ 24.01.2008 ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ,

25.01.2008 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਧਮਕੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ।

58. ਅੱਗੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਨੋਰਥ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਨਾਲ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਸਬੰਧ ਸਨ। *ਭਾਬੀ* (ਸਾਲੀ). ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮਤਭੇਦਾਂ ਅਤੇ ਪੰਚਾਇਤ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਬਾਰੇ ਵੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। PW7- ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਸਬੰਧ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਮਨੋਰਥ, ਉਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਹਿਰਦ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

59. 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਦਿਨੇਸ਼ ਜੈਨ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ, ਮੇਨ ਗੇਟ ਨੂੰ ਛਾਲ ਮਾਰ ਕੇ ਅਤੇ ਮੇਨ ਗੇਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲੱਗੇ ਤਾਲੇ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ। *ਹਾਥੀ* ਹੈਂਡਪੰਪ ਦਾ (ਹੈਂਡਲ)। ਦਿਨੇਸ਼ ਜੈਨ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.24 ਵਜੋਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ 24.07.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 8.00 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਉਸ ਨੇ ਉੱਚੀ-ਉੱਚੀ ਰੋਣ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ। ਉਸਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੋਵੇਂ ਅੱਗ ਦੀ ਲਪੇਟ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.7 ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਗੇਟ ਧੱਕਾ ਮਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਪਰ ਉਹ ਖੁੱਲ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ। ਉਹ ਕੰਧ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਗੇਟ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਸੀ। ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਨੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੈਂਡਪੰਪ ਪਾਇਆ। ਉਸਨੇ ਹੈਂਡਲ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਖਿੱਚ ਲਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ, ਤਾਲਾ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਥੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁਲੀਸ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਨਾ ਤਾਂ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕ ਨੂੰ। ਹੈਂਡਪੰਪ ਦੇ ਕੋਲ ਇੱਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਪਿਆ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਘਰ ਦੇ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਹੈਂਡਪੰਪ ਦਾ ਹੈਂਡਲ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਹਟਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਗਿਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਮੇਖ ਸੀ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ PW24 ਬਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਕਿਸੇ ਟਿਊਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। PW1 ਜਾਂ PW7 ਦੁਆਰਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਬਿਆਨ ਦਾ ਇਹ ਹਿੱਸਾ PW24 ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ।

60. ਆਉ ਅਸੀਂ ਦੇ ਅਸਲ ਕੇਸ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਵੀ ਜਾਂਚ ਕਰੀਏ ਰੱਖਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ MLC ਮਿਤੀ 24.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਅਤੇ 25.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਮਐਲਸੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਤ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸੜ ਗਿਆ ਅਗਨੀ ਸਿਗਰਟ ਪੀਣ ਲਈ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਅਤੇ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਟੈਂਕੀ ਤੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਕੋਈ ਗੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਹੈ. ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, 24.01.2008 ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਜ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਇਹ, ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਉਮੀਦ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਚ ਜਾਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਗੰਧ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਫਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ

ਉਸਦੇ ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਬਚਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਡਾ.ਕੇ.ਕੇ.ਸ਼ਰਮਾ ਦਾ ਇੱਕ ਨੋਟ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਸਹੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਦਾ ਪਹਿਲੂ ਵੀ ਹੈ ਧਮਕੀ ਸਮਝਾਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਮਕੀ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ। 25.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਤਕਰਾਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਂ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ24.01.2008 ਨੂੰ ਰੋਹਤਕ ਵਿਖੇ ਰਾਕੇਸ਼, ਛੋਟੀ ਭੈਣ, ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਲਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ। ਉਹ ਰਾਤ ਦਾ ਖਾਣਾ ਖਾ ਕੇ ਸੌਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਗੇਟ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੇੜੇ ਬੀੜੀ ਪੀ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਅਚਾਨਕ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਚੀਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ। ਗੁਆਂਢੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਇਆ। ਅਜਿਹਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਇੱਕ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਅੱਗ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਰਨ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਾਦਸੇ ਤੱਕ ਸਭ ਕੁਝ ਆਮ ਵਾਂਗ ਸੀ ਅੱਗ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੜ ਕੇ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, 25.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਪਕ (65 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ) ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਦੂਜਾ, ਸੰਸਕਰਣ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਹਨ। ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਸੀਟ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.14-ਪੁਲਿਸ ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਨੇ 24.01.2008 ਨੂੰ ਰਾਤ 09.00 ਵਜੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਬਾਰੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਫੋਟੋਆਂ ਖਿੱਚਦੇ ਹੋਏ, *ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ*, ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦਾ। 25.01.2008 ਦਾ ਬਿਆਨ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੁਆਰਾ ਸੜਨ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੰਸਕਰਣ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ PW29- ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, PW-14-ਫੋਟੋਗ੍ਰਾਫਰ ਅਤੇ ਫੋਟੋ ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। 24.01.2008 ਅਤੇ 25.01.2008 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆਉਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। PW30 ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੀ ਬਦਬੂ (ਡਾ. ਕੇ. ਕੇ. ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤਾ ਗਿਆ MLC) ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ। ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਚੋਂ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦੀ ਬਦਬੂ ਆ ਰਹੀ ਸੀ।

61. ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 27.01.2008 ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਸਿਰ 'ਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਵੀ ਪਾ ਲਿਆ। ਅੱਗ ਦਾ ਕਾਰਨ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾ ਕੇ ਮਾਚਿਸ ਦੀ ਸਟਿਕ ਲਾਈਟ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੈਂਡਪੰਪ 'ਤੇ ਦੌੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਪ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹੈਂਡਪੰਪ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ PW24 ਦੇ ਸਬੂਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ-ਗੁਆਂਢੀ. ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ, 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਐਲਾਨਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੋਟਰਸਾਇਕਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲੱਗੀ ਅੱਗ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, 27.01.2008 ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸ ਸਾਰੀ ਘਟਨਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।
62. ਮਿਤੀ 27.01.2008 ਦੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਘੱਟ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਇਕਦਮ ਯਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਕਤ ਦਿਨ ਸ਼ਰਾਬੀ ਹਾਲਤ ਵਿਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੋਟਰਸਾਇਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅੱਗ ਫਟ ਗਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵੀ ਅੱਗ ਫੜ ਲਈ, ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੀ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੂੰ ਨਾ ਸਾੜਨ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ।

63. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਿਉਂ ਲਿਆਏਗਾ, ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਪਾਈਪ ਬਾਹਰ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਪਾਈਪ ਲੀਕ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਪੇਟ 'ਚ ਲੈ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ਯੋਗ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ 40 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੱਟਾਂ ਉਸਦੇ ਚਿਹਰੇ, ਗਰਦਨ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਉਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ, 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਭੱਜਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਅਤੇ ਉਪਰਲੇ ਤਣੇ ਅਤੇ ਉਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ 'ਤੇ ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉੱਠਣਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਸੰਸਕਰਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਫੜਨ ਤੋਂ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੈਟਰੋਲ ਦੀ ਪਾਈਪ ਕਿਉਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇਗਾ ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦੋਵੇਂ ਉਪਰਲੇ ਅੰਗਾਂ (ਹੱਥਾਂ) ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਸੀ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ 'ਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਨੇੜੇ ਅੱਗ ਲੱਗਣ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ | ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਡੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅੱਗ ਉਦੋਂ ਲੱਗੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਏ *ਇੱਕ.* ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪੈਟਰੋਲ ਟੈਂਕੀ ਦੀ ਪਾਈਪ ਕੱਢੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ PW29-ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਸ ਨੇ 24.01.2008 ਨੂੰ ਸਾਈਟ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕੀਤਾ, ਨੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਦੀ ਪੈਟਰੋਲ ਪਾਈਪ ਉਸ ਥਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਹੋਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਦਾ ਕੈਨ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਡੱਬੇ ਦੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਕੋਲ PW29 ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਅਤੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਤੇਲ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਸੰਸਕਰਣ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 27.01.2008 ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿੱਟੀ ਦਾ ਤੇਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਬਾਲਣ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰਲੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਸਥਿਤੀ 27.01.2008 ਦੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੁਕੂਲ ਹੈ।

64. ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ। ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਉਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਿਹਾਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਜ਼ਮਾਨਤ ਬਾਂਡ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣਗੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋਵੇਗਾ ਨੂੰ ਹਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲਿਆ।

ਕਲਪਨਾ ਕੇ. ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate